

EO-presentator Marleen Stelling:

'Ik wil niet verdwijnen in angsten'

Ze presenteert televisie- en radioprogramma's voor de EO en dit jaar verscheen haar eerste boek. Marleen Stelling zit lekker in haar vel. Maar dat is niet altijd zo geweest. "Televisie maken en jezelf laten zien, vind ik eigenlijk ontzettend eng."

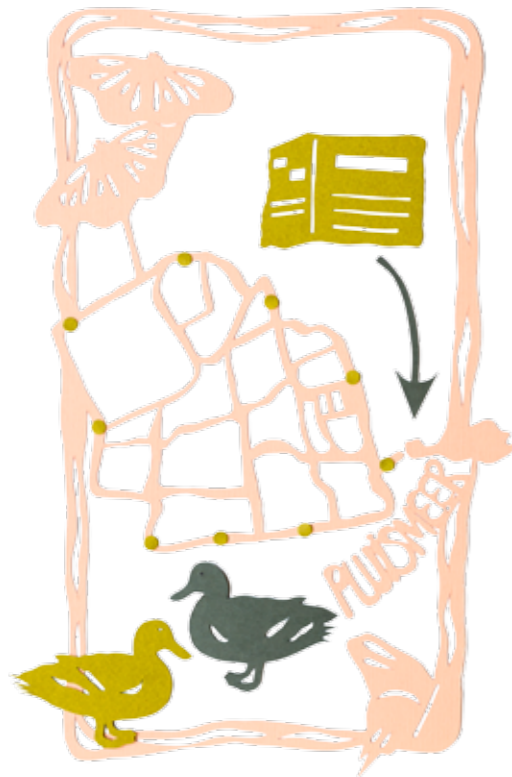

In de zomer wandelt Visie met vijf bekende christenen door Nederland. Hoe vinden ze hun weg door het leven?

“Wil jij eerst iets over jezelf vertellen?” vraagt Marleen Stelling (27), terwijl we de hoofdstraat van het Utrechtse dorp Lage Vuursche uitlopen. We werken allebei al jaren bij de EO, maar hebben elkaar nog nooit gesproken. En dus wil de interviewer in Marleen direct meer weten. Als presenter van EO-programma’s als *Het Vermoeden* en *De Nachtzoen* interviewt ze allerlei inspirerende gasten. Vandaag wandelt ze – sportief gekleed in spijkerbroek, jack en sneakers – richting het bos. Door de bomen schijnt het zonlicht onregelmatig op haar gezicht, terwijl ze met een nieuwsgierige blik luistert naar het antwoord. Maar dan is het tijd de rollen om te draaien.

Dit interview gaat over jou, maar je begint gelijk met het stellen van vragen. Past dat beter bij je?
 “Ja, ik denk het wel. Dat ben ik in elk geval meer gewend. Er zijn altijd twee bewegingen in mij geweest. Er zit iets in me dat graag naar buiten wil. Iets dat graag wil tekenen en schrijven; dingen wil maken.

Lage Vuursche

We liepen vanuit het dorp Lage Vuursche door natuurgebied de Laagte van Pijnenburg. Onderweg stopten we in de vogelkijkhut bij het Pluismeer, een vennetje dat in de winter populair is bij schaatser. Vanuit Lage Vuursche zijn verschillende wandelroutes uitgezet die staan aangegeven met paaltjes. Kijk voor een overzicht op lagevuursche.com.

Maar ik vind het ook heerlijk gewoon te aanschouwen wat er gebeurt. Een gast in de tv-studio bekijk ik op dezelfde manier als een vlinder in de natuur. Ik probeer goed waar te nemen en te kijken naar het echte, diepe verhaal van iemand. Als ik kan faciliteren dat een gast gaat praten, vind ik dat erg leuk. En het is vaak belangrijker dat ik mijn mond houd dan dat ik dingen zeg.”

Je moet goed luisteren, bedoel je?

“Luisteren en kijken. Soms zijn het zulke kleine nuances die verraden dat ik iets op het spoor ben, dat het lijkt alsof ik aan het spoorzoeken ben. Het kan een woordje zijn dat iemand tussendoor even zegt, of een trekje in het gezicht, waardoor ik denk: daar zit meer achter. Als ik daarop doorgraaf, kom ik heus niet altijd ergens op uit. Maar soms wel, en dan verrast iemand zichzelf met wat-ie aan mij vertelt.”

Is dat niet het mooiste wat je als interviewer kan overkomen?

“Absoluut. Maar het is ook moeilijk. Want ik streef naar een gesprek dat zo echt mogelijk is; bijna alsof je iemand zomaar tegenkomt.” Marleen praat terwijl ze even naar rechts kijkt. We zijn het dorpje inmiddels uit en lopen langs de Stulpkerk: een gotisch gebouw met ernaast de begraafplaats waar ook prins Friso begraven ligt. “Maar voor televisie-interviews valt die ontspannenheid niet mee. Visagie, een studio-omgeving, camera’s: de meeste mensen die ik ontmoet, zijn daar niet aan gewend. Daarom ben ik blij en dankbaar als ik merk dat mijn gast en ik een echt gesprek hebben.”

Wat is een ‘echt’ gesprek?

“Een echt gesprek gaat veel meer over wie je bent dan over wat je hebt gedaan. De mooiste verhalen vind ik de verhalen die dicht bij iemand zelf liggen. Tijdens zulke gesprekken word ik vaak stil. Van binnen dan. Zo was Inger van Nes met Pasen te gast in *Het Vermoeden*. Bij een ernstig fietsongeluk heeft zij hersenletsel opgelopen, waardoor ze nooit meer wordt zoals ze was voor het ongeluk. Ze is ongeveer even oud als ik. Zij vertelde dat het lijden haar zo veel heeft geleerd. Nou, ik weet dan echt niet wat ik moet zeggen. Die veerkracht maakt me stil.”

Verdwalen

Aangekomen op een splitsing stoppen we. Marleen kijkt naar links en naar rechts. Even is alleen het geluid van ruisende bladeren te horen. Na een kort twijfelmo-

ment: “Ja, hier moeten we rechts. Als we verdwalen, heb ik mijn telefoon bij me,” lacht ze. Na een paar passen: “Wat ik in die gesprekken ook voel, is dat het niet over mij gaat. Het kan met televisiewerk verleidelijk zijn jezelf als presentator heel belangrijk te maken. In interviews wil ik juist laten zien dat het níét over mij gaat.”

Tegelijk ben je sinds twee jaar op televisie en weten veel mensen nu wie jij bent. Wat doet dat met je?

“In het begin vond ik dat gek. Nu ben ik er niet zo veel meer mee bezig. Als ik mezelf terugzie, denk ik: ja, dat is inderdaad de vrouw die ik zie in de spiegel. Dat ben ik.”

Loslaten

Marleen kijkt voor zich uit terwijl ze vertelt: “In mijn werk komen allerlei dingen samen. Ik ben gevoelig en kan gauw bang zijn. Televisie maken en jezelf laten zien, vind ik eigenlijk ontzettend eng. Ik ben veel verlegener dan mensen denken. Lange tijd liet ik mij door angst tegenhouden, maar ik heb geleerd dat er mooie dingen kunnen ontstaan wanneer je bepaalde angsten als richtingaanwijzer gebruikt. In interviews betekent dit dat ik moet loslaten. Ik ben afhankelijk van wat

de ander wel of niet wil vertellen. En dat is juist mooi. Want doordat ik de controle loslaat, word ik minder overheersend en voelt iemand tegenover mij meer ruimte om te vertellen.”

We wandelen rond Lage Vuursche omdat je hier in je jeugd vaak kwam. Wat deed je hier dan?

“Ik ben de middelste van drie kinderen. Mijn ouders, broer, zusje en ik gingen hier regelmatig een dagje heen. Dan wandelden we eerst een stuk en daarna aten

‘Ik heb nog steeds een hang naar donker’

we een pannenkoek. Het is nu allemaal veranderd, maar bij de kerk stond een hek. Daar gingen we dan tegenaan staan om te kijken hoeveel we gegroeid waren. Ik ben hier een tijd niet geweest, maar nu kom ik er weer graag. Ik voel me veel meer verbonden met het kleine meisje dat ik ben geweest.”

Wat was dat voor meisje?

“Toen was ik helemaal niet zo bang. Dat

kam later. Ik wil niet te veel in detail treden, maar mijn ouders zijn allebei ziek geweest, waardoor ik bang was dat ik ze zou verliezen. Het gaat nu gelukkig goed met ze. En in groep zes en zeven van de basisschool werd ik gepest.”

Weet je waarom je werd gepest?

“Ik lag buiten de groep. En doordat ik gevoelig ben, heeft dat pesten er enorm ingehakt. Omdat ik op dat moment ook begon te puberen, heeft het een stempel gedrukt op wie ik toen ben geweest. Ik was een behoorlijk donkere puber, veel in gevecht met mezelf en met alles om me heen. Nu ik 27 ben en die puberteit ver bij me vandaan is, voel ik me meer dat kleine meisje dat vrijmoedig haar leven leidt en blij wordt van kleine dingen in de natuur. Ik voel me niet meer bang. Daarom is dit een dierbare plek voor me.”

Je denkt de laatste tijd veel na over wat je van huis uit hebt meegekregen, schreef je voor dit interview in een mail. Wat is het belangrijkste?

“Mijn ouders hebben me opgevoed met het geloof. Ze vertelden de Bijbelverhalen en we gingen naar de kerk. Als puber vond ik dat stom. Ik vocht tegen alles, dus ook tegen de kerk. Nu alles meer in harmonie

zen hoe hoog er nog vogels vliegen. Die denken er geen seconde over na wat er zou gebeuren als ze plots niet meer zouden kunnen vliegen. Ze gaan gewoon. Zoiets kan me ontroeren.”

Je zette je als puber af tegen de kerk, maar besloot wel theologie te gaan studeren. Hoe zit dat?

“God is voor mij nooit weg geweest, maar ik wilde wel graag weten hoe het zat. Met familie en mensen uit de kerk voerde ik stevige gesprekken, dus ik dacht: ik ga theologie studeren en dan weet ik hoe het werkt. Dat gebeurde natuurlijk niet. Die theologiestudie verwijderde me juist van

‘Dat pesten heeft er enorm ingehakt’

het wonder van het leven. Tijdens mijn studie in Leiden ging ik absoluut niet op een tuinbank naar vogels liggen kijken. Alles kwam ontzettend rationeel op mij over, terwijl theologie ook juist heel beeldende en poëtische lagen kent. Ik studeerde af en naarmate de tijd verstreek, is die verwondering – gelukkig – teruggekomen.”

Slangen

Opeens schiet Marleen iets te binnen: “Er is hier in de buurt een vogelkijkhut. Zullen we daarheen gaan?” Na een paar honderd meter lopen we het donkere gebouw-tje binnen. Marleen gaat op het houten bankje zitten en kijkt naar het ondiepe meertje dat voor de hut ligt. In de lage struiken rond het water loopt een groepje mensen. Ze staren allemaal naar de grond. “Wat zouden ze aan het doen zijn?” fluistert Marleen. “Misschien zoeken ze een beestje. Er zitten hier slangen. Kleine ringslangen.”

Ben je er weleens eentje tegengekomen?

“Ja, dat was grappig,” lacht Marleen. “Als ik slecht geslapen heb, sta ik vroeg op en ga ik wandelen. Op een dag deed ik dat in Leersum. Ik was aan het lopen en plotseling zat er slang op het pad. Hij keek me even aan. En toen sjokte hij weg. Hij bewoog helemaal niet snel en glibberig, zoals je zou verwachten.”

Hoe ben je van die donkere puber veranderd in de open, nieuwsgierige vrouw die hier op dit bankje zit?

“Ik heb nog steeds een hang naar donker. Dat ontstaat bijna altijd als ik te veel over de lange termijn nadenk en doemscenario’s verzin. Op zulke momenten tilt het

geloof mij op. Zodra ik mezelf bij de lurven grijp, en me bij mijn lurven laat grijpen door God, kan ik dat loslaten. Dan weet ik: ik hoef het leven niet af te kopen, ik krijg het. En dan raak ik vervuld van de liefde die overal is. Maar ook van de kwetsbaarheid van alles. Iedereen is kwetsbaar. In de natuur gaan dingen voortdurend dood, maar er worden ook nieuwe dingen geboren. Als ik erken dat ik onderdeel uitmaak van die grote schepping van kwetsbaarheid, komt er rust.”

Komt die rust van God?

“Ja, op zulke momenten hoef ik alleen maar te kijken en dan voel ik de aanwezigheid van leven en liefde overal. Een kunstdocent van mijn middelbare school heeft mij daar erg bij geholpen. Ik schilder en teken graag, en hij zei: ‘Als je niet weet wat je wilt maken, ga dan terug naar de waarneming.’ Meestal kies ik iets uit de natuur, zoals een blad.” Ze wijst vanuit de hut naar de bosjes voor ons. “Je denkt dat dit nietsbetekenende struiken zijn. Maar als ik die blaadjes van dichtbij bekijk en zie hoe die nerven lopen, word ik vanzelf rustig.”

Wie is God voor jou?

“Poeh,” zegt Marleen. We stappen uit de hut en wandelen verder het bos in. Ze formuleert haar antwoord voorzichtig. “Het is dubbel. Aan de ene kant voelt God als iemand anders. Iemand tegen wie ik kan praten en iemand die bij mij is. Maar God voelt ook als een kracht die alles draagt en die alles is. God is iets anders dan ik, maar God is ook ik. Hij is het allebei. Dat is vaag, hè?”

Na een korte stilte: “Voor veel mensen is het of-of. Of ze voelen dat God iemand anders is dan zichzelf, omdat wij sterfelijke mensen zijn. Natuurlijk zie ik in dat ik sterfelijk ben, maar zo ver – zeggen dat God alleen iemand anders is – wil ik niet gaan. De mensen, de bomen, de vogels om ons heen: ik vind het allemaal te bijzonder om alleen maar sterfelijke dingetjes te kunnen zijn. Het goddelijke gaat ook schuil in ons.”

Bedoel je daarmee het leven dat in ons zit?
“Ja, dat denk ik.”

Jij denkt vast ook na over leven na de dood.
“Grappig genoeg ben ik daar helemaal niet zo veel mee bezig. Ik vertrouw erop dat er in ieder van ons iets bijzonders zit dat niet verloren gaat. Maar hoe dat er precies uitziet, weet ik niet.”

Terwijl, als jij zegt dat er een donkere kant in je zit...

“Ja, dat gaat over de dood. De dagboeken uit mijn puberteit gaan alleen maar daarover. Als je somber bent, wordt de dood een soort vlucht. Maar dat was ook de misvatting van mijzelf als puber. Ik wás donker, maar ik wilde ook graag donker zijn. Ik vond dat je goed moest nadenken over het leven en dat je moest begrijpen dat het leven zeer ernstig is. En begrijp me niet verkeerd, er gaat inderdaad van alles fout in de wereld, maar nadenken is slechts een deel van het leven. Het is zo

‘Ik leer mijn zegeningen herkennen’

zonde als je door al dat denken de mus niet ziet zitten.”

Gewoon koe zijn

“Ik weet nu even niet meer waar we zijn.” Marleen kijkt om zich heen. “Lage Vuursche ligt rechts van ons, dus misschien kunnen we beter een stukje teruglopen.” We draaien om richting het dorp en lopen langs een weiland vol koeien. “Dat leren beesten mij trouwens ook,” zegt Marleen. “Dat ze lekker aan het bestaan zijn. Ambitie zegt een koe niets. Die koe wil gewoon

koe zijn, en zelfs dat weet-ie waarschijnlijk niet eens. Laten wij gewoon onszelf zijn. Laat mij ten volle Marleen zijn. Dan kan er zomaar een heleboel ruis op de band verdwijnen.”

‘Gewoon zijn’, dat klinkt wel heel makkelijk.

“Dat is een grote uitdaging, absoluut. Zeker als dingen niet lekker lopen of als je veel zorgen hebt, is dat superlastig. Dat is ook de beperktheid van dat denken. Maar ik zit nu echt lekker in mijn vel. Die heel sombere buien vervagen. Ik leer mijn zegeningen herkennen. Doordat ik de kleine dingen zie, worden ze groter.”

Het leven

“Het is zoals een eendennest,” vervolgt Marleen. “Eendenkuikens gaan vaak dood. Ze worden opgegeten door palingen of roofvogels. Vaak blijven er van een heel nest maar twee over die groot worden. Maar die moeder doet net alsof dat niet zo is. Ze zorgt vol toewijding voor haar kroost. En die kleintjes leren in volle vaart zwemmen, eten, vluchten, veertjes wassen. Ze kiezen voor het leven! En ik heb die keuze op een gegeven moment ook bewust gemaakt. Ik wil niet verdwijnen in angsten. Er is te veel wat ik dan mis. Te veel wat ik dan niet zie. En heel soms wordt het toch even donker. Dan wacht ik rustig tot de storm gaat liggen. Die balans probeer ik naar hartenlust te bewaren.”

komt, waardeer ik het juist enorm dat mijn ouders me die verhalen en kernwaarden hebben meegegeven.

En net als mijn moeder kan ik blij worden van kleine dingen in de natuur. Als ik buiten zit te lezen en er landt opeens een mus in mijn tuintje, denk ik: wow, ik moet die mus begroeten! We moeten een gesprek voeren. Maar dan is die mus natuurlijk allang weg.

Of ik ga een uur in mijn tuin liggen om naar de lucht te staren. Het zal je verba-

Personalia

- Geboren op 2 oktober 1990 in Leiderdorp.
- Studeerde theologie in Leiden en deed daarna een master Journalistiek en Nieuwe Media.
- Werkte als schrijvend journalist onder andere voor *Volzin*, een magazine waarvoor ze ook nu nog schrijft.
- Startte in 2013 als redacteur bij de EO.
- Was vanaf 2015 presentator van *De Vermoeden-viering* op NPO Radio 5 en presenteerde maandelijks *Dit is de Nacht* op NPO Radio 1.
- Bracht begin dit jaar haar eerste boek uit: *Alle bloemen zijn op weg naar jou*. Maakte hiervoor zowel de tekst als de illustraties.
- Was vorig jaar sidekick bij de *Nationale Bijbelquiz*.
- Presenteert sinds 2016 de EO-programma's *Het Vermoeden* en *De Nachtzoen* op NPO 2. Op NPO Radio 5 maakt ze *Nog even zondag*.

